

Löysin vanhan kirjoitukseni johon kaipaisin palautetta. Tämä on kirjoitettu vuosia sitten ja on synkähkö, mutta eniten palautetta haluan kirjoitustyyliin. Kiitos paljon jo etukäteen. Kuinka haluaisinkaan laulaa kauniisti kuin lintu. Laulaa omaksi ilokseni. Poistaisin surun mielestäni. Olisin hetken huumassa, jonne ei paha maailma pääse. Se vain on liikaa pyydetty. En minä osaa. Enkä ole koskaan osannut ja tuskin tulen koskaan osaamaan. Enhän minä osaa mitään muutakaan. Synkkiä ajatuksia mielessä istuessani katselemassa pimeää yötä ja valtatietä, jossa autot kiitävät ohitseni edes tietämättä että katselen heitä. Mieleepä nousee kaipuu. Pakenemisen kaipuu. Jälleen kerran on se tunne. Tunne että haluan jättää kaiken taakseni. Paeta maailman pimeyttä ja jälleen kerran saisin huomata maailman pimeyden seuranneen perässä. Minne ikinä olenkaan juossut. minne ikinä piiloutunutkaan. Aina se on minut löytänyt. Tulee varmasti myös löytämään. Koko maailma on sen ja se on koko maailmassa. Katsahdan kelloa. Vasta varttia vaille kymmenen. Ei vielä mikään kiire nukkumaan. Katson taas ikkunasta. Katselen kuinka yksinäinen pyöräilijä polkee eteenpäin. Mietin mihinköhän se on menossa tähän aikaan. Kotiin varmaan. Mutta missä on se koti? Ajatukseni keskeytyvät, kun koneelta soiva levy loppuu. Vaihdan puoliksi muissa maailmoissa levyn ja palaan takaisin haaveisiini. Huomaamattani alan laulaa biisiä, joka soi. Menee hetki ennen kuin tajuan sen. Ei minun ei pitänyt laulaa. en osaa. Miksi en vain voi pitää suutani kiinni? No olkoon jos niin kovasti laulattaa. Jatkan laulamista, mutta nyt kun tiedostan laulamiseni ja yritän oikeasti laulaa en saa aikaan muuta kuin kamalaa ääntä. Ei antaa olla! En minä osaa ollenkaan. Menetän taas vain hermoni. Alkaa ahdistaa niin kuin lähes joka kerta, kun yritän jotain. Huomaamattani olen jo lyönyt itseäni muutaman kerran. Olen vain niin surkea. Kiukkuisena sammutan musiikin ja katson taas ikkunasta. Miksen minäkin voisi olla matkalla jonnekin? Pois täältä. Pois jonnekin, missä en olisi surkea ja mitätön. Paikkaan jossa minäkin osaisin jotain. Pyyhin kiireesti poskilleni ilmestyneet kyynelleet. Ei, ei saa itkeä. Ei sen takia. Uudet kyynelleet kohoavat entisten tilalle enkä enää vaivaudu pyyhkimään niitä pois. Maailma sumenee ympäriltäni. Näen vain itseni. Surkean, säälittävän ja ruman itseni. Sen ainoa, jota en tässä maailmassa haluisi nähdä.